

УДК 340

DOI 10.37749/2308-9639-2026-4(280)-3

В. П. ЯРКОВСЬКИЙ,

кандидат юридичних наук, доцент Національної академії СБ України

С. М. КОВАЛЕНКО,

викладач Національної академії СБ України

ЕВОЛЮЦІЯ ТА ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ КОНФЛІКТУ ІНТЕРЕСІВ В УКРАЇНІ

У статті досліджено теоретичні та нормативні підходи до визначення поняття «конфлікт інтересів» у сфері запобігання корупції. Проаналізовано еволюцію його правового закріплення в Україні, а також міжнародні стандарти регулювання. Розкрито структурні елементи конфлікту інтересів, зокрема роль приватного інтересу та його вплив на службову діяльність. Узагальнено підходи судової практики щодо розмежування реального та потенційного конфлікту інтересів. Обґрунтовано необхідність формування уніфікованого визначення цієї категорії та вдосконалення превентивних механізмів її врегулювання.

Ключові слова: конфлікт інтересів, приватний інтерес, етичні стандарти, публічний інтерес, службові особи, міжнародні стандарти, судова практика, об'єктивність, неупередженість.

Постановка проблеми та актуальність дослідження. Поняття «конфлікт інтересів» у сфері протидії корупції виступає не лише теоретичною конструкцією, а передусім дієвим превентивним механізмом, спрямованим на недопущення вчинення корупційних правопорушень службовими особами. Його сутність полягає у своєчасному виявленні та нейтралізації суперечностей між приватними інтересами особи та її службовими повноваженнями, що здатні вплинути на об'єктивність і неупередженість прийняття рішень.

Водночас практика свідчить, що формальне закріплення відповідних норм саме по собі не забезпечує ефективного запобігання конфлікту інтересів, що зумовлює необхідність їх належного тлумачення та застосування. У зв'язку з цим актуальність дослідження визначається не лише впровадженням категорії «конфлікт інтересів» у національне законодавство, а й потребою її концептуального осмислення крізь призму міжнародних стандартів та практики правозастосування.

Крім того, виконання Україною міжнародних зобов'язань у сфері запобігання корупції

об'єктивно вимагає формування цілісної та узгодженої доктрини конфлікту інтересів. Відсутність такої законодавчої доктрини ускладнює забезпечення ефективності механізму правового регулювання та, як наслідок, впливає на результативність антикорупційної політики держави.

Метою статті є окреслення ключових підходів до визначення поняття «конфлікт інтересів», виявлення його структурних елементів, а також обґрунтування узагальненого наукового розуміння цієї категорії з урахуванням нормативних, доктринальних і судових підходів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика конфлікту інтересів перебуває у центрі уваги як вітчизняних, так і зарубіжних науковців. Зокрема, правові позиції Верховного Суду України щодо тлумачення цього поняття досліджували З. Загине́й-Заболотенко та П. Дем'як. Питання процедур запобігання та врегулювання конфлікту інтересів, а також систематизації відповідних механізмів висвітлено у працях А. Голуб та М. Ковтун.

АНТИКОРУПЦІЙНА ПОЛІТИКА

Окремі аспекти, зокрема класифікацію конфліктів інтересів у сфері корпоративних відносин, проаналізовано А.Чайковською.

Р. Дутка здійснив ґрунтовне дослідження доктринальних підходів до співвідношення понять «потенційний конфлікт інтересів» і «реальний конфлікт інтересів» та їх зв'язку з категорією приватного інтересу.

Водночас В. Пивоваров, виходячи з багатогранності цього явища, обґрунтовує, що конфлікт інтересів не завжди має фатальний характер і в окремих випадках може бути врегульований без застосування заходів державного примусу, що підкреслює значення превентивних механізмів у цій сфері.

Попри значну кількість наукових праць, слід констатувати відсутність єдиного підходу до розуміння поняття конфлікту інтересів, що обумовлює необхідність подальшого наукового пошуку.

Виклад основного матеріалу. У національному правовому полі тривалий час спостерігалася відсутність єдиного підходу до визначення поняття «конфлікт інтересів», що зумовлено складною та багатовимірною природою цього явища. У зв'язку з цим виникає потреба у комплексному аналізі як нормативних, так і доктринальних джерел.

Важливим аспектом дослідження є еволюція нормативного закріплення поняття «конфлікт інтересів» у національному законодавстві, яка характеризується поступовістю та значною залежністю від міжнародних стандартів.

Перші спроби правового осмислення конфлікту інтересів в Україні простежується ще у 1990-х роках, зокрема у Законі України «Про боротьбу з корупцією» [1], який, однак, не містив чіткого визначення цієї категорії. Це свідчить про те, що на той момент законодавець лише окреслював загальні антикорупційні заборони, не виокремлюючи конфлікт інтересів як самостійний правовий інститут.

Наступним етапом стало формування підзаконного регулювання [2], у якому вперше було конкретизовано зміст цього поняття через етичні стандарти поведінки державних службовців. Водночас такі положення переважно мали декларативний характер і не

супроводжувалися дієвими правовими механізмами реалізації та відповідальності.

У 2010 році було уточнено зміст категорії конфлікту інтересів як суперечності між особистими інтересами та службовими повноваженнями, здатної вплинути на об'єктивність прийняття рішень. Одночасно було закріплено обов'язок діяти доброчесно, спрямовуючи свою діяльність на захист публічних інтересів та недопущення конфлікту інтересів між приватними і публічними інтересами. Такий підхід засвідчив поступовий перехід від формального розуміння конфлікту інтересів до його сприйняття як етико-правової категорії.

Важливим етапом стало закріплення відповідних підходів на законодавчому рівні у 2011 році у зв'язку з прийняттям Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції» [3], де вперше було сформульовано нормативне визначення конфлікту інтересів. Саме з цього моменту конфлікт інтересів починає трансформуватися з етичної категорії у повноцінний правовий інститут. Відповідні положення отримали розвиток і в законодавстві про державну службу. Зокрема, чинний Закон України «Про державну службу» встановлює обов'язок державного службовця запобігати виникненню конфлікту інтересів під час проходження служби, що свідчить про інституалізацію відповідного принципу на рівні базового законодавчого акту.

Прийняття у 2014 році Закону України «Про запобігання корупції» [4], засвідчило перехід до більш диференційованого підходу, що проявилось у запровадженні понять «реального» та «потенційного конфлікту інтересів». Водночас відсутність узагальненого визначення поняття базової категорії зумовлює складнощі у правозастосуванні та потребує подальшого наукового осмислення.

Таким чином, розвиток поняття «конфлікт інтересів» в Україні відображає поступовий перехід від фрагментарного та декларативного регулювання до формування системного антикорупційного інституту, однак, і надалі перебуває у стадії концептуального становлення.

У науковій літературі конфлікт інтересів розглядається як оціночна категорія, яка не має

АНТИКОРУПЦІЙНА ПОЛІТИКА

чітко окреслених меж. Немоżliвість вичерпно визначити всі форми приватних інтересів та ситуації їхнього зіткнення з публічними функціями об'єктивно зумовлює широту його тлумачення.

Більшість дослідників сходяться на тому, що конфлікт інтересів виникає за наявності трьох ключових елементів: наявністю приватного інтересу; здійсненням службових або представницьких повноважень; суперечністю між ними, яка впливає або може вплинути на об'єктивність та неупередженість рішень.

Відсутність хоча б одного із зазначених елементів унеможлиблює існування конфлікту інтересів. Таким чином, йдеться не про абстрактну категорію, а про чітко структуроване правове явище.

У цьому контексті особливої уваги заслуговує підхід І. Діденко [5], яка не лише деталізує зазначені елементи, а й пропонує критерії розмежування реального та потенційного конфлікту інтересів. Вона обґрунтовує, що конфлікт інтересів виникає за умов: здійснення особою службових повноважень, наявності або можливості виникнення приватного інтересу та суперечності між ним і службовими обов'язками. При цьому така суперечність зумовлює ризик необ'єктивності прийняття рішень і впливає на поведінку особи.

Перехід до міжнародно-правового виміру дозволяє глибше зрозуміти природу цього явища. У міжнародному праві поняття конфлікту інтересів сформувалося наприкінці 1990-х – на початку 2000-х років.

Зокрема, Конвенція ООН про корупцію (2003) [6] закріплює обов'язок держав створювати механізми запобігання конфлікту інтересів, а також встановлювати стандарти поведінки публічних службовців, що виключають вплив приватних інтересів на службові рішення. Зокрема ст. 7 Конвенції ООН проти корупції зазначає, що «держави повинні створювати системи, які запобігають конфлікту інтересів при прийнятті на службу», а ст. 8 вимагає встановлення стандартів поведінки, що зобов'язують посадових осіб уникати ситуацій, де приватний інтерес впливає на службові рішення (заборона приймати подарунки або вигоди, що можуть вплинути на неупередженість).

Розвиваючи ці положення, документи Ради Європи (Модельний кодекс поведінки публічних службовців) [7] акцентують увагу на принципах безсторонності та пріоритету публічного інтересу. Зокрема кодексом передбачено «що державний службовець повинен бути чесним, безстороннім і виконувати свої повноваження найкращим чином, виходячи із навичків, чесності та розуміння, беручи до уваги публічні інтереси і ті обставини, що стосуються справи. Під час виконання своїх повноважень державний службовець не повинен діяти легковажно, на шкоду будь-якій особі, групі або органу і повинен брати до уваги права, обов'язки та відповідні інтереси всіх інших». Тобто поведінка державного службовця повинна відповідати довірі громадськості щодо чесності, безсторонності та ефективності публічної влади.

Аналогічний підхід застосовується і в документах ОБСЄ, де конфлікт інтересів трактується як суперечність між публічними обов'язками та приватними інтересами, яка здатна вплинути на належне виконання функцій державного управління.

Міжнародна практика (зокрема підходи Організації економічного співробітництва та розвитку, ОЕСР) передбачає використання комплексу інструментів для врегулювання конфлікту інтересів, серед яких: відмова від отримання подарунків, обмеження або усунення приватного інтересу, передача повноважень іншій особі, підвищення прозорості процедур, використання інституту «сліпих трастів».

Таким чином міжнародні стандарти підтверджують, що конфлікт інтересів – це не лише правова, а й етична проблема, що безпосередньо пов'язана з довірою до публічної влади. Такі підходи не лише доповнюють, але й розширюють національне розуміння цього явища. Це, своєю чергою, актуалізує необхідність детальнішого аналізу його ключового елементу – приватного інтересу.

Центральне місце у структурі конфлікту інтересів посідає приватний інтерес, який законодавець визначив максимально широко – як «будь-який майновий чи немайновий

АНТИКОРУПЦІЙНА ПОЛІТИКА

інтерес, зумовлений особистими, сімейними, дружніми чи іншими позаслужбовими відносинами з фізичними чи юридичними особами, у тому числі тими, що виникають у зв'язку з членством або діяльністю в громадських, політичних, релігійних чи інших організаціях» [4]. Наявність чи відсутність у особи приватного інтересу до вирішення певного питання у більшості випадків буде індикатором, що свідчитиме про конфлікт інтересів у особи.

Такий підхід є виправданим, оскільки сам по собі приватний інтерес є природним явищем та не є порушенням. Конфлікт інтересів виникає лише тоді, коли він вступає у суперечність із публічними обов'язками особи та впливає на її службову діяльність. Тобто його проблемність виникає лише у випадку вступу в суперечність із публічними функціями.

Саме через це розуміння приватного інтересу стає ключем до виявлення сфер, у яких конфлікт інтересів виникає найчастіше. Аналіз практики свідчить, що конфлікт інтересів найбільш виникає у сферах, пов'язаних із реалізацією дискреційних повноважень, зокрема під час: розподілу державних або комунальних ресурсів (виділення коштів підприємству, пов'язаному з посадовою особою); надання адміністративних послуг (дозволів, ліцензій); кадрових рішень (призначення родичів, знайомих); контрольних та наглядових функцій; направлення на навчання або відрядження за бюджетні кошти.

Водночас встановлення самого факту конфлікту інтересів у цих сферах значною мірою залежить від правозастосовної практики, що зумовлює необхідність звернення до судових рішень.

Судова практика, зокрема позиції Верховного Суду України, відіграє ключову роль у конкретизації змісту конфлікту інтересів. Саме через судові рішення відбувається практичне наповнення цієї категорії змістом.

Аналіз рішень свідчить, що суди розглядають конфлікт інтересів як ширше явище, ніж лише відносини підпорядкування. Особливу увагу приділено встановленню фактичних обставин, які підтверджують наявність приватного інтересу. Одним із найбільш поширених

видів конфлікту інтересів є порушення обмежень щодо спільної роботи близьких осіб. Водночас суд наголошує, що це лише один із проявів більш широкого явища конфлікту інтересів.

Відповідна правозастосовна практика також конкретизує критерії віднесення осіб до категорії «близьких». Для цього необхідна сукупність таких ознак як: спільне проживання, спільний побут і взаємні права та обов'язки. Відсутність цих ознак виключає автоматичне визнання конфлікту інтересів.

Верховний Суд України сформулював важливі підходи до розуміння приватного інтересу, зазначивши, що: його перелік не є вичерпним, необхідно врахувати всі соціальні та правові зв'язки, визначальним є потенціал впливу на поведінку особи; він може мати як позитивний так і негативний характер.

Щодо потенційного конфлікту інтересів суд зазначає, що він має місце за наявності приватного інтересу, здатного вплинути на рішення у майбутньому, навіть якщо такий вплив ще не реалізовано.

Узагальнення судової практики дозволяє дійти висновку, що: конфлікт інтересів є ширшим поняттям, ніж лише відносини підпорядкування; визначення близьких осіб потребує фактичних обставин, а не формального підходу; конфлікт інтересів може виникати і поза прямим підпорядкуванням; приватний інтерес має широку та комплексну програму; потенційний конфлікт інтересів характеризується можливістю майбутнього впливу на рішення.

Таким чином сформульовані судом підходи дозволяють не лише уточнити ознаки конфлікту інтересів, але й відмежувати його від суміжних правових явищ.

З урахуванням викладеного логічним є звернення до питання механізмів його запобігання та врегулювання.

Як свідчить міжнародна практика, ефективне врегулювання конфлікту можливе лише за умови поєднання правових та організаційних механізмів. До таких механізмів належать: обмеження приватного інтересу; передача повноважень; забезпечення прозорості; впровадження інституту сліпих трастів.

АНТИКОРУПЦІЙНА ПОЛІТИКА

Практика інституцій Європейського Союзу демонструє, що конфлікт інтересів розглядається не лише як юридична проблема, але і як питання довіри до публічної влади. Саме тому навіть потенційні ризики підлягають ретельному аналізу та реагуванню.

Показовим є рішення T-556/11 – *European Commission v. Dalli*, у якому розглядалися обставини відставки євро комісара John Dalli [8]. Попри відсутність доведеного факту неправомірного рішення, сам зв'язок між приватними інтересами та службовими повноваженнями був оцінений як такий, що створює ризик конфлікту інтересів. Суд підкреслив, що навіть видимість конфлікту може підірвати довіру до інституцій.

Ще одним прикладом є справа щодо депутатки Європейського парламенту Рашиди Дати (*Rachida Dati*) [9], яка одночасно здійснювала оплачувану діяльність у приватному секторі. Це викликало питання щодо сумісності її приватних інтересів із виконанням публічних функцій. У результаті було посилено вимоги до фінансового декларування та прозорості.

У сфері публічних закупівель важливим є рішення C-538/13 – *eVigilo Ltd v. Priesgaistrines arsaugos ir gelbejimo departamentas*, у якому Court of Justice of the European Union наголосив, що навіть потенційний конфлікт інтересів у процедурі закупівель може бути підставою для визнання процедури недійсною [10, с. 269]. Суд зазначив, що замовник зобов'язаний не лише уникати фактичного впливу, а й усувати будь-які сумніви щодо неупередженості.

Не менш показовим є кейс, пов'язаний із European Banking Authority, коли її виконавчий директор перейшов на роботу до приватної фінансової структури. Це спричинило критику з боку Європейський омбудсман (*European Ombudsman*), який визнав недостатність заходів щодо запобігання конфлікту інтересів і наголосив на необхідності запровадження «періоду охолодження» (*cooling-off period*).

Окремої уваги заслуговує практика *European Commission* щодо так званих «обертючих дверей» (*revolving doors*). Наприклад, ситуації переходу колишніх єврокомісарів

до великих корпорацій (як у випадку Jose Manuel Barroso) спричинили перегляд етичних стандартів та посилення контролю за після службовою діяльністю посадовців.

Зазначені приклади свідчать, що в європейських країнах існує розширене розуміння конфлікту інтересів, оскільки в їхній правовій системі акцент робиться не лише на доведеному впливі приватного інтересу, а й на можливості такого впливу, зовнішньому сприйнятті ситуації та необхідності збереженні довіри до інституцій.

Інакше кажучи, у європейській практиці діє принцип: «конфлікт інтересів має бути не лише відсутнім, а й виглядати відсутнім».

Досвід ЄС переконливо свідчить про необхідність врахування не лише юридичних фактів, а й стандартів публічної довіри при оцінці конфлікту інтересів.

Висновки. Проведений аналіз нормативних, доктринальних і судових підходів до розуміння поняття «конфлікт інтересів» дає підстави стверджувати, що зазначена категорія має складний, багатовимірний та оціночний характер, що ускладнює її всебічне уніфіковане нормативне закріплення та практичне застосування.

Встановлено, що в українському законодавстві конфлікт інтересів еволюціонував від фрагментарного та декларативного регулювання до формування самостійного антикорупційного інституту. Водночас чинне правове регулювання характеризується відсутністю узагальненого визначення поняття «конфлікт інтересів», що призводить до неоднозначності правозастосування та потребує подальшого нормативного вдосконалення.

Обґрунтовано, що конфлікт інтересів доцільно розглядати як ситуацію, за якої приватний інтерес впливає або може вплинути на об'єктивність і неупередженість виконання нею публічних функцій. Ключовими структурними елементами цього явища є: наявність приватного інтересу; здійснення службових або представницьких повноважень; суперечність між ними, яка має або потенційно може мати вплив на прийняття рішень чи вчинення дій.

АНТИКОРУПЦІЙНА ПОЛІТИКА

Доведено, що центральним елементом конфлікту інтересів виступає приватний інтерес, який має широку правову природу та охоплює як юридичні, так і соціальні зв'язки особи. При цьому сам по собі приватний інтерес не є правопорушенням і набуває юридичного значення лише у разі його взаємодії зі службовими повноваженнями.

Важливу роль у конкретизації змісту досліджуваної категорії відіграє відповідна практика правозастосування, яка формує підходи до розмежування реального та потенційного конфлікту інтересів, визначення ознак приватного інтересу та критеріїв віднесення осіб до категорії «близьких». Узагальнення таких підходів сприяє підвищенню єдності правозастосування.

Порівняльний аналіз міжнародних стандартів (ООН, Рада Європи, ОБСЄ, ОЕСР) засвідчив, що українська модель правового регулювання загалом відповідає загальноєвропейським підходам, однак потребує подальшої систематизації та розвитку превентивних механізмів.

У зв'язку з цим доцільно визначити такі перспективні напрями вдосконалення правового регулювання та практики запобігання конфлікту інтересів: нормативний напрям

– закріплення узагальненого визначення поняття «конфлікт інтересів» у профільному законодавстві; інституційним напрям – удосконалення системи внутрішнього контролю в органах публічної влади, зокрема через чітке визначення повноважень уповноважених осіб, процедур виявлення та врегулювання конфлікту інтересів; превентивний напрям – впровадження систем антикорупційного комплаєнсу як інструменту ранньої ідентифікації ризиків конфлікту інтересів, включаючи оцінку ризиків, внутрішні політики доброчесності та механізми самоконтролю; освітній напрям – підвищення рівня правової культури та обізнаності службовців щодо природи конфлікту інтересів і способів його врегулювання; судово-практичний напрям – подальше узагальнення та систематизація судової практики з метою забезпечення єдності підходів до кваліфікації відповідних правовідносин.

Отже, ефективність запобігання конфлікту інтересів залежить не лише від якості нормативного регулювання, а й від узгодженості доктринальних підходів, судової практики та реального впровадження превентивних механізмів у діяльності публічної адміністрації.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Про боротьбу з корупцією: Закон України від 05.10.1995 № 356/95-ВР База даних Відомості Верховної Ради (ВВР), 1995, № 34, ст. 266. URL: zakon.rada.gov.ua/go/356/95-вр.
2. Про затвердження Загальних правил поведінки державного службовця: наказ Головного управління державної служби України від 23.10.2000 № 58. URL: zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0783-00.
3. Про засади запобігання і протидії корупції: Закон України від 07.04.2011 № 3206-VI. URL: zakon.rada.gov.ua/go/3206-17.
4. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 № 1700-VII. URL: zakon.rada.gov.ua/go/1700-18.
5. Співвідношення корупції та конфлікту інтересів як правопорушення, пов'язаного з корупцією / І. В. Діденко. Вісник Чернівецького факультету Національного університету «Одеська юридична академія». 2016. Вип. 4. С. 48-58. URL: nbuv.gov.ua/UJRN/vchfo_2016_4_7.
6. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції. (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2007, N 49). URL: zakon.rada.gov.ua/go/laws/show/995_c16.
7. Модельний кодекс поведінки для державних службовців (додаток до Рекомендацій Комітету Міністрів Ради Європи від 11.05.2000 № R (2000) 10 щодо кодексів поведінки для державних службовців. URL: komitet.in.ua/?p=853.
8. Resignation of the former Commissioner John Dalli. URL: europarl.europa.eu/committees/en/resignation-of-the-former-commissioner-j/product-det.

АНТИКОРУПЦІЙНА ПОЛІТИКА

9. Проти міністерки культури Франції почали розслідування через не задекларовані кошовності. Європейська правда від 16.09.2025. URL: euromintegration.com.ua/rus/news/2025/09/16/7220341.

10. Огляд прецедентного права Суду Європейського Союзу у сферах, що регулюються Угодою про асоціацію між Україною та ЄС. URL: eu-ua.kmu.gov.ua/wp-content/uploads/review-of-the-case-law-of-the-eu-court-of-justic.

REFERENCES

1. On Combating Corruption: Law of Ukraine dated October 5, 1995 No. 356/95-VR. Database of the Verkhovna Rada of Ukraine, 1995, No. 34, Art. 266. URL: zakon.rada.gov.ua/go/356/95-вр.

2. On Approval of the General Rules of Conduct for Civil Servants: Order of the Main Department of Civil Service of Ukraine dated October 23, 2000 No. 58. URL: zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0783-00.

3. On the Principles of Preventing and Combating Corruption: Law of Ukraine dated April 7, 2011 No. 3206-VI. URL: zakon.rada.gov.ua/go/3206-17.

4. On Prevention of Corruption: Law of Ukraine dated October 14, 2014 No. 1799-VII. URL: zakon.rada.gov.ua/go/1700-18.

5. Didenko I. V. The Correlation between Corruption and Conflict of Interest as a Corruption-Related Offense. Bulletin of the Chernivtsi Faculty of the National University «Odessa Law Academy». 2016. Issue 4. Pp. 48-58. URL: nbuv.gov.ua/UJRN/vchfo_2016_4_7.

6. United Nations Convention against Corruption. (Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine, 2007, No. 49) zakon.rada.gov.ua/go/laws/show/995_c16.

7. Model Code of Conduct for Public Officials (Appendix to Recommendation No. R (2000) 10 of the Committee of Ministers of the Council of Europe dated May 11, 2000 on codes of conduct for public officials). URL: komitet.in.ua/?p=853.

8. Resignation of the former Commissioner John Dalli. URL: europarl.europa.eu/committees/en/resignation-of-the-former-commissioner-j/product-det.

9. Investigation initiated against the French Minister of Culture over undeclared valuables. European Pravda, September 16, 2025. URL: euromintegration.com.ua/rus/news/2025/09/16/7220341.

10. Review of the case law of the Court of Justice of the European Union in areas regulated by the EU-Ukraine Association Agreement. URL: eu-ua.kmu.gov.ua/wp-content/uploads/review-of-the-case-law-of-the-eu-court-of-justic.

Yarkovsky V. P., Kovalenko S. M. Evolution and Legal Regulation of Conflict of interest in Ukraine.

The article examines theoretical and regulatory approaches to defining the concept of «conflict of interest» in the field of anti-corruption. It analyzes the evolution of its legal consolidation in Ukraine, as well as international regulatory standards. The structural elements of a conflict of interest are in particular the role of private interest and its impact on official duties.

The approaches of judicial practice to distinguishing between actual and potential conflicts of interest are summarized. The necessity of developing a unified definition of this category and improving preventive mechanisms for its regulation is substantiated.

Keywords: conflict of interest, private interest, ethical standards, public officials, international standards, judicial practice, objectivity, impartiality.